

Avaluació, paraula de moda

Des de la implantació de la Llei d'Educació un nou terme ha devingut important en el nostre vocabulari bàsic: AVALUACIÓ. Ara a les escoles, instituts i universitats no es qualifica del 1 al 10. Ara hi trobem les següents notacions: molt deficient, deficient, insuficient, bé, etc.... Ja no hi ha exàmens trimestrals ni anyals. Una autèntica benedicció pels estudiants. Però, en canvi, existeix una **avaluació contínua**, en el fons molt més ferma, molt més segura, molt més lliure que les antigues proves d'aptitud.

L'avaluació és un estudi paral·lel entre el programa i la seva execució. És la planificació d'un treball i la comprovació de l'autèntica realització d'aquest treball. I així, dia a dia. Aquest sistema no solament ens dona el valor del rendiment obtingut, sinó que també ens parla de la bondat i eficàcia del programat i dels mètodes empleats.

Hom pensarà que amb aquesta introducció vull parlar sobre el tema de l'avaluació escolar. No. Jo voldria dir quelcom sobre una altra mena d'avaluació. Voldria parlar de la nostra pròpia **autoavaluació com a homes**. No baix l'aspecte biològic, sinó racional. Perquè, ¿coneixem el veritable programa de **ser homes**? Si el coneixem, ¿l'executem de la millor manera que sabem? ¿Esbrinem la bondat dels mètodes empleats?

Des del primer moment que trepitgem el propi camí humà, existeix en el nostre horitzó un programa que devem urgentment acomplir. L'única i veritable paraula que inunda la nostra existència és la de ser HOMES (considero aquest terme universal: homes i dones). I aquest ser homes no s'aconsegueix mitjançant un suau deixar-se ser, símbol de basarda, sinó com un esforç nascut continuadament de la nostra voluntat. Arribem al món com a homes en potència. Veus aquí la premisa fonamental que ens diferencia de les coses. Tot en l'univers consisteix en el que ja és. L'ocell és ocell des del primer instant, ni més ni menys. És a dir, totes les coses i els animals irracionals són realitat des del seu primer gemec existencial. Nosaltres, no. Nosaltres devem programar, planificar... Ens trobem en la postura de l'estudiós que lluita, sofreix i treballa per la consecució del programa: el nostre programa essencial de ser homes. Perquè ser homes no vol dir tenir presència d'ésser racional, sinó realitzar aquell programa de **ser racionals**.

En el nostre entorn hi ha desgraciadament molts homes al Peer Gynt. Peer Gynt —explica Ibsen— se semblava a una

ceba a la que es va desfullant sense arribar mai a un nucli consistent. Per ell la vida no va ser res més que un succeïment dies i anys. Peer Gynt ha mort. A la seva tomba s'ha pogut escriure: «**Aquí reposa En NINGÚ**». Si ens poséssim a analitzar l'existència humana d'una gran part dels homes que ens envolten, ¡quants de nosaltres no restaríem inclosos en la fondària amorfa de la vulgaritat...!

En l'experiència de ser homes —no de «jugar» simplement a ser homes— tota la nostra ànima i tota la plenitud de les nostres energies han de concórrer a l'assoliment de tres actituds simultànies:

Un ideal ferm: **ambicionem ser homes**.

Un treball constant d'autoavaluació: **¿Estem portant a cap el veritable programa de ser homes?**

Una realitat tangible: **SOM HOMES**.

Tres actituds virils i ferrenyes que suposen esforç, esperit de combat i **molta cara**. No l'esforç, ni el combat, ni la cara del típic «matón» que sap respirar amb aire de superioritat... O el del «pinxo» que es creu el centre de tots els esguards per les seves fanfàrries... O el de l'epidèmic «set ciències» que s'infla i rauca com una granota... sinó l'esforç, el combat, la cara del que sap portar a terme constantment aquell definitiu: «**quod adest, memento componere aequum**» d'Horaci, (el que estàs fent, fes-ho ben fet). És el monòton amartellar sempre els mateixos propòsits: «Com aquells claus d'esmolada punta —de que ens parla Diderot— que enfonsen i arrelen la veritat en la nostra memòria». Fer i patir, moment a moment, la dificultat de les coses fàcils i difícils de la nostra continuada tasca de ser homes. Construint el millor possible el nostre present amb els ulls fits vers el nostre futur. Valorant la nostra **feina humana intensa**, com a joves, com a fills, com a pares, com a amics, com a ciutadans, com a professionals, com a cristians, com a etc.... Assumint sempre la responsabilitat dels nostres actes. Sense mai perdre l'esperit, vivint el constant panteix de ser homes.

Sols així, **autoavaluant-nos dia a dia** sobre la nostra programació de ser homes, arribarem a ser-ho autènticament, malgrat que a vegades la qualificació hagi estat: molt deficient o insuficient. El **suficient almenys** —si ho fem així— estarà a l'abast de tots en l'avaluació definitiva.

M. E. I. P.

- MERCERIA
- PERFUMERIA
- GENEROS DE PUNTO
- OBJETOS DE REGALO
- PAPELERIA
- PERIODICOS

G E M A